

ONLAR

GERİLİM

“Sır” yalnızca onlara verildi.
Âdemoğlu asla bilmeyecek...

ADAM BLAKE

ÇEVİRİ: SAMİM SAKACI

ADAM BLAKE

Onlar

Can Yayınları 2043

The Dead Sea Deception, Adam Blake

© 2011, Adam Blake

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2012

Bu kitabın 1. baskısı 15 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1423-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

ADAM BLAKE

Onlar

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Samim Sakacı

Babam Chris'e
Ve erkek kardeşim Chris'e
Ve ruh ikizim Chris'e
Ve kız kardeşim – belki de anlam belirsizliğinden
kaçınmak için ona da
Chris dememiz gerekir – Sandra'ya

Öndeyiş

Uçağın düştüğünü haber veren çağrı geldiğinde Şerif Webster Gayle, bowling pistindeydi ve kaşığına muazzam bir dondurma kâsesine daldırmak üzereydi. Ölenler ve yakınları için hissettiği merhamet duygusunun yanı sıra, dinlerken aklına gelen ilk şeylerden biri de önündeki yedi dolarlık dondurmanın kesinlikle ziyan olacağı oldu.

“Acil iniş mi?” diye sordu, doğru anladığından emin olmak için. Yan taraftaki hatta devrilen ve yeniden dizilen kukaların yankılanan sesini engelleyebilmek için diğer elinin avucunu ahizeye siper etti.

“Hayır.” Connie’nin yanıtı netti. “Bu hiçbir şekilde bir iniş değildi. Kuş dosdoğru gökten yere çakıldı ve cehennemî bir patlamayla infilak etti. Büyüklüğünü ve nereden geldiğini bilmiyorum. Phoenix ve Los Angeles’daki Hava Trafik Kontrol merkezlerine bildirdim, bana geri döndüklerinde sana haber veririm.”

“Ve olay kesinlikle bölge sınırları içinde oldu, değil mi?” diye sordu Gayle, eliyle ince bir pipeti yakalamaya çalışırken. “Uçuş rotasının daha batıya, Arcona tarafına doğru olduğunu sanıyordum...”

“Tam anayolun kenarına düştü, Web. Gerçekten öyle, pencereden dumanı görebiliyorum. Sadece ilçe sınırları içinde değil, aynı zamanda Gateway Alışveriş Merkezi’nden yürüyebileceğin kadar da yakın. Doktor Beattie’yi de

bilgilendirdim. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

Gayle biraz düşündü. “Evet,” diye yanıtladı hemen sonra. “Anstruther’a oraya uygun bir olay yeri şeridi çekmesini söyle. Meraklılarla ve fotoğraf çekmek için gelenlerle uğraşmamızı önleyecek kadar geniş olsun.”

“Moggs ne olacak?” *Peason Chronicler* gazetesindeki tek tamzamanlı çalışan Eileen Moggs’u kastediyordu. Moggs, yazısını hazırlamadan önce ortalıkta dolaşıp insanlarla konuşan eski moda bir gazeteciydi; hatta Gayle’e önceleri bir seks oyuncakları katalogunda görüp unutmaya çalıştığı bir yapay penisi anımsatan büyük boy dijital kamerasıyla kendi fotoğraflarını kendisi çekerti.

“Moggs geçebilir,” dedi Gayle. “Ona bir iyilik borcum var.”

“Öyle mi?” diye kuşkuyla sordu Connie, Gayle’in ortada bir ima olup olmadığından emin olamayacağı kadar yumuşak bir ifadeyle. Gayle önünde duran dondurma kâsesini kederli bir ifadeyle itti. Çikolata, şekerleme ve karamel dışında çok sayıda bileşenden meydana gelen ve uzun bir ismi olan damak tatlarından biriydi bu. Gayle bir bağımlıydı, fakat bu zaafıyla barışalı uzun zaman olmuştu. Alkolü yenmişti; uzun uğraşmalardan sonra. Her ikisini de denememiş olmasına rağmen, büyük bir olasılıkla eroin ve kokaini de yenerdi.

“Oraya gidiyorum,” dedi. “Anstruther’a yaklaşık dört yüz metre olduğunu söyle.”

“Dört yüz metre ne, şef?”

Gayle garson kıza hesabı getirmesini işaret etti. “Olay yeri şeridi, Connie. Enkazdan yürüyerek en az beş dakikalık mesafede olmasını istiyorum. Kokuyu alan herkes buraya üşüşecek ve bu insanlar ne kadar az şey görürlerse, o kadar çabuk uzaklaşırlar bölgeden.”

“Tamam. Beş dakikalık yol.” Gayle, Connie’nin talimatı önündeki kâğıda çiziktirdiğini duyabiliyordu. Connie rakamlardan nefret ederdi, bazı insanların renkkörü olması gibi kendisinin de rakamlara karşı kör olduğunu söylerdi. “Bu kadar mı?”

“Şimdilik bu kadar. Havalimanlarını tekrar dene. Oraya vardığımda seni ararım.”

Gayle şapkasını yandaki boş koltuktan alıp başına taktı. Yakasındaki ad kartında “Madhuksara” yazan esmer güzeli garson kız, dondurmayla daha önceki sosisli sandviç ve kızarmış patatesin hesap pusulasını getirdi. Gayle’in dondurmasına hiç dokunmamış olması onu utandırmış görünüyordu. Gayle, “Gerçekçi bir öneri olsaydı, onu paketlemeniz hoşuma giderdi,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Kadın bu şakaya hak ettiğinden daha fazla güldü. Ayağa kalkarken Gayle’in kemikleri biraz çatırdadı, yaşlanıyordu; insan bu iklimde bile romatizma hastası olabiliyordu. “Hanımefendi,” diyerek şapkasının kenarına dokunup selam verdi ve oradan ayrıldı.

Otoparkın en uzak kısmındaki hırpalanmış Chevrolet Biscayne’ine doğru ilerlerken kafasında çeşitli düşünceler dolaşıp duruyordu. Ne zaman istese polis bütçesinden ayrılan ödenekle yeni bir otomobil alabilirdi; fakat Biscayne yöresel bir simge haline gelmişti. Nereye park ederse etsin, “Görevli Doktor” yazan bir işaret gibiydi.

“Madhuksara” nasıl telaffuz ediliyordu acaba? Genç kadın nereden gelmişti ve onu buraya, Peason, Arizona’ya getiren şey neydi? Burası, Gayle’in kasabasıydı ve o buraya güçlü, görünmeyen bağlarla bağlıydı; fakat birilerinin uzaklardan bu kasabaya gelebileceğini düşünemiyordu. Cazip olan şey neydi? Alışveriş merkezi mi? Üç ayrı film oynatan sinema mı? Yoksa çöl mü?

Kendisine yirmi birinci yüzyılda yaşadığını hatırlattı. Madhuksara’nın hiç de göçmen olması gerekmiyordu. O tam da burada, Amerika’nın bu güneybatı köşesinde doğmuş ve büyümüş olabilirdi. Diğer yandan, onu daha önce kasabada hiç görmemişti. Gayle ırkçı değildi ve polislik kariyerinin bazı noktalarında bu durum, kendisine belirli bir farklılık katmıştı. Dondurmalarda olduğu gibi insanlarda da çeşitliliği severdi. Fakat polis içgüdülerine sahipti ve yabancıların her zaman sorun çıkarabileceği düşüncesiyle her renkten yeni yüzü zihninde dosyalama eğilimi taşırdı.

68 numaralı otoyol eyaletlerarası otoyola kadar açıldı; fakat Gayle, göğe yükselen simsiyah dumanı kavşağa gelmeden çok önce gördü. “Gündüz bir bulut sütunu, geceleyin ise bir ateş sütunu,”¹ diye düşündü ilgisizce. Annesi bir Baptist kilisesine giderdi ve kutsal metinleri, hava durumundan bahseder gibi aktarırdı. Gayle otuz yıldır Kutsal Kitap’ın kapağını açmamıştı, ama aklında bazı şeyler kalmıştı.

Basset, çiftliğinin kenarından geçen tek şeritli asfalta saptı ve adsız bir toprak yoldan geçerek bir zamanlar, uzun yıllar önce, kendisinden daha yaşlı bir kadın akrabası dışında birisinden ilk öpücüğünü aldığı tarlalara ulaştı.

Üzerinden dumanlar çıkan ve geniş bir alana yayılmış metal enkaz parçalarını görece kadar yaklaşmasına yüz metre kala yolun, renkli bir olay yeri şeridi çekilmesiyle kapatılmış olduğunu görünce şaşırıp ve memnun oldu. Şerit, iki çit direği arasına çekilmişti ve en sessiz ve zor heyecanlanan yardımcılarında biri olan Spence, sürücülerin mısır tarlasından kısa bir yan geçişle bariyerin etrafından dolaşmamaları için orada bekliyordu.

Spence, geçmesi için olay yeri şeridini çözerken Gayle penceresini açtı.

“Anstruther nerde?” diye sordu.

Spence başıyla yan tarafı işaret etti. “Şurada.”

“Başka kim var?”

“Lewscynski. Scuff ve Miss Moggs.”

Gayle başını salladı ve yola devam etti.

Büyük bir uçak kazası, eroin ve kokain gibi Gayle’in daha önce deneyimi olmayan bir şeydi. Ona göre uçak bir ok gibi düşerek toprağa saplanmış ve kuyruğu havada kalmıştı. Ama gerçek bu kadar basit değildi. Gayle, top- rakta yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda ve dış kenarı belki de bir buçuk, iki metre yüksekliğinde geniş bir oluk açılmış olduğunu gördü. Uçak bu oluğu açarken parçalanmış ve gövdesinin dev bir yumurta kabuğunu anımsa-

1. Kutsal Kitap, Eski Ahit, “Mısır’dan Çıkış”, 13:21’den. (Y.N.)

tan eğimli parçaları zemine dağılmıştı. Uçağın gövdesinden geriye kalanlar biraz ileride yanıyordu ve camını indirmiş olan Gayle, havadaki korkunç yanık kokusunu alabiliyordu. Bunun yanık et kokusu mu, yoksa ona benzeyen bir plastik kokusu mu olduğunu ayırt edemedi. Bunu öğrenmek için acelesi yoktu.

Biscayne’i, Anstruther’ın siyah beyazlı otomobilinin yanına park ederek arabasından indi. Enkaz yüz metre uzaklıktaydı; fakat yeni oluşmuş bir zemin çıkıntısının üzerinde duran küçük gruba doğru yaklaşırken yangının ısısının vücudunu bir ok gibi delip geçtiğini hissetti. Kıdemli yardımcısı Anstruther eliyle gözlerine siper yapmış, şekil değiştirmiş araziye inceliyordu. Daha yirmi yedi yaşında olmasına rağmen, polis kuvvetleri için kendisinin iki katı yaşındakilere kıyasla daha büyük bir yüz karası olan önemsiz eyalet polisi Joel Scuff onun yanında duruyor ve aynı yöne bakıyordu. İkisi de pek o kadar iyi tanımadıkları birinin cenazesindeymiş gibi hüzünlü, şaşkın ve konuşmaya korkar görünüyorlardı.

Onların ayaklarının dibinde Eileen Moggs oturuyordu. Erkek organına benzeyen kamerası aciz bir şekilde kucagında duran kadın başını önüne eğmişti. Bu açıdan bakıldığında emin olmak zordu; ama yüzü biraz önce ağlamış birisinin yüzü gibi buruşmuş görünüyordu.

Gayle ona bir şeyler söylemek istedi, fakat zemin çıkıntısının üzerine doğru güçlkle yürüyünce yeterli yükseklığe ulaştı ve onların gördüğünü gördü. İstemsiz bir şekilde aniden kalakaldı ve zihni bacıklarını dermansız bırakan korkunç görüntüyle doluverdi.

Basset’s North 40 numaralı karayolunun darmadağın olmuş toprak zemini dağılmış kadın, erkek ve çocuk cesetleriyle doluydu; parçalanan bavullardan dışarı saçılmış olan giysiler yeni kavuştukları özgürlüklerini kutlayan süslü elbiseler giymiş hayaletler gibi görünüyorlardı.

Gayle lanet okumak istedi, fakat ağzı herhangi bir ses çıkaramayacağı kadar kurumuştü. O korkunç sıcaklıkta gözyaşları, kimse görmeden yanaklarında buharlaşıp gitti.

Birinci bölüm

UCUZİÇKİ

1

Fotoğrafta bir merdivenin dibinde yatan bir erkek cesedi görülüyordu. Resim mükemmel çerçevelemişti, çok netti ve kimse onunla ilgili en ilginç gerçeği fark etmiş görünmüyordu, ama yine de Heather Kennedy'yi heyecana benzer bir duyguyla doldurmaktan uzaktı.

Dedektif elindeki dosyayı kapattı ve masanın öbür tarafına doğru itti, nasıl olsa içinde bakabileceği daha fazla bir şey yoktu. "Bunu istemiyorum," dedi.

Karşısındaki masada oturan merkezî istihbarat şefi Summerhill, *her yaşamda biraz hüüzün olmalı*, der gibi omzunu silkip, "Verebileceğim başka kimse yok, Heather," dedi ona, yapılması gerekeni yapan makul bir adam tavrıyla. "Herkesin eli dolu. En boş durumda olan sensin." Şunu ekleyebilirdi, ama eklemedi: *Neden kısa çöpü çektiğini ve bunun sona ermesi için ne olması gerektiğini biliyorsun.*

"Tamam," dedi Kennedy. "Ben boştayım. Ratner veya Denning'in yerine beni devriyeye koy. Ama sonsuza kadar açık kalacak bir dosya verme bana."

Summerhill sempatik görünmek için çaba bile göstermedi. "Cinayet değilse," dedi, "kapat gitsin. İmzala ve kapsansın. Kanıtlayabilirsen kararına arka çıkacağım."

"Peki, deliller üç hafta öncesine aitse bunu nasıl yapacağım?" diye karşı ateşe geçti Kennedy, ekşi bir ifadeyle. Bu işi başaramayacaktı ama Summerhill, kararını çoktan

vermişti. Yine de yaşlı hergelenin işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu. “Kimse olay yerinde çalışma yapmamış. Kimse cesedi yerinde incelememiş. Devam etmek için elimde olan tek şey yöredeki polis karakolundan birisinin çektiği birkaç fotoğraf.”

“Evet, onlar ve otopsi raporu,” dedi Summerhill. Kuzey Londra laboratuvarı bize dosyanın yeniden açılmasına ve muhtemelen sana birkaç başlangıç noktası sağlama-ya yetecek kadar yanıtsız soruyla geri döndü. Dosyayı kararlı ve kesin bir jestle Kennedy’ye doğru geri itti.

“Kimse ölümü kuşkulu bulmadıysa neden otopsi yapıldı?” diye sordu Kennedy, gerçekten kafası karışmış bir halde. *Hatta bu nasıl bizim sorunumuz haline geldi?*

Summerhill gözlerini kapattı, işaret ve başparmaklarıyla gözkapaklarına masaj yaptı. Yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. Sadece Kennedy’nin dosyayı almasını ve oradan defolup gitmesini istiyordu. “Ölen adamın bir kız kardeşi var ve o baskı yaptı. Şimdi de istediğini aldı; heyecan verici bir olasılıklar âlemine işaret eden açık bir mahkeme kararı. Açık sözlü olmak gerekirse, şu anda gerçekten başka seçeneğimiz yok. Kötü görünüyoruz, çünkü kaza sonucu ölüm kararına çok hızlı vardık ve yine kötü görünüyoruz, çünkü ilk talep geldiğinde otopsiye karşı çıktık. O yüzden dosyayı yeniden açmamız ve şu ikisinden birisi gerçekleşene kadar bu işi sürdürmemiz gerekiyor: Ya bu adamın gerçek ölüm nedenini bulacağız ya da bir duvara çarpacağız ki o zaman da makul bir şekilde en azından denediğimizi söyleyebileceğiz.”

“Bu sonsuza dek sürebilir,” diye belirtti Kennedy. Bu klasik bir kara delikti. Gerçek bir ön hazırlık çalışması yapılmamış bir vakanızın olması, adli tıpla ilgili işlerden tanık ifadelerine kadar, her şeyi sonradan halletmek zorunda kalarak helak olmanız anlamına gelirdi.

“Evet. Rahatlıkla. Fakat işin parlak tarafını görmeye çalış, Heather. Yeni ortağın eğitiyor olacaksın, şubeye yeni katılan ve senin hakkında hiçbir şey bilmeyen genç ve hevesli bir yardımcın olacak. Adı Chris Harper. Aka-

demiyoluyla doğrudan St. John's Wood'dan transfer. Ona karşı nazik olursun, değil mi? Newcort Caddesi taraflarında daha uygar yöntemlere alıştırtın onlar.”

Kennedy konuşmak için ağzını açtı ve yine kapattı. Bir şey söylemenin anlamı yoktu. Aslında bir şekilde bu tuzağın sadeliğine ve ekonomisine hayran olabiliydiniz. Birisi işi kahramanca berbat etmişti, dosyayı hızlıca kapatmış ve sonra da deliller geri dönüp onu bulmuştu, şimdi de bütün bu pislik, şubedeki en gözden çıkarılabilir dedektife ve ilçelerden birinden bu vaka için getirilen zavallı önemsiz bir memura devrediliyordu. Zararı yoktu, bir şey olmazdı. Veya olsa bile önemli hiç kimse bundan sorumlu tutulmazdı.

Kennedy homurdanarak kapıya doğru yöneldi. Ellerini başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslanan Summerhill, geri çekilen kadına baktı. İsteksizce, “Onları canlı geri getir, Heather,” diye uyardı.

Kennedy masasına geri döndüğünde, “bu kadını cumaya kadar buradan def edin” ekibinin son armağanını buldu. Paslanmaz çelikten bir kapanın içinde ölü bir fare vardı masanın üzerinde. Cadı kazanında, gruplar halinde oturmuş yedi veya sekiz dedektif vardı ve hepsi de tepkisini görmek için gizlice onu izliyordu. Odadaki baskılanmış heyecana bakılacak olursa, sonuçla ilgili bahis oynamış bile olabiliyorlardı.

Kennedy daha hafif provokasyonlara sessizce katlanmıştı, fakat hayvanın küçük ve yumuşak bedenini ve ucunda yem bulunan tuzak demirine yakalanan boynundaki kurumuş kanı gördüğü zaman zaten yüzde doksan bildiği şeyi ânında kabul etti; bu duruma kendi çarmihini yakınmadan taşıyarak son veremeyecekti.

Peki, seçenekleri neydi? Birkaç tanesini değerlendirdi ve en azından ani olma avantajını taşıyan birinde karar kıldı. Kapanı eline aldı ve yayı sert olduğundan biraz güçlük çekerek açtı. Fare duyulabilir bir ses çıkararak masaya düştü. Sonra kapanı bir tarafa fırlattı ve metalin bir yer-

lere çarptığı duyuldu. Kennedy, fareyi dikkatlice kuyruğundan tutarak değil, sıkıca avucunun içine alarak kavradı. Hayvan soğuktu; oda ısısından oldukça fazla soğuktu. Birisi bu ânı düşünerek onu buzdolabında saklamıştı. Kennedy odaya göz gezdirdi.

Josh Combes. Elebaşı olduğundan değil –bu kampanya o kadar bilinçli planlanmamıştı– fakat Kennedy'nin yaşamını tatsız hale getirmek isteyen memurlar arasında en çok lafı Combes'un ağızı üretiyordu ve hizmet yılı açısından bakıldığında en kıdemlileri oydu. Yani bunu herkes kadar Combes da yapardı, hatta çoğundan daha iyi bile yapabiliirdi. Kennedy onun masasına yöneldi ve ölü fareyi Combes'un kucağına fırlattı. Combes öfkeyle yerinden sıçradı, koltuğu tekerlekleri üzerinde geri kaydı. Fare ölüsü yere düştü.

“Yüce İsa,” diye bağırdı.

“Biliyorsun ki,” dedi Kennedy mahcup sessizliğe doğru, “koca adamlar annelerinden kendileri için böyle şeyler yapmasını istemez, Josh. Büyüyünceye kadar üniformalı kalmalıydın. Harper sen benimle geliyorsun.”

Onun odada olup olmadığından emin değildi ve neye benzediği hakkında bir fikri bile yoktu. Fakat oradan çıkarken gözücüyle oturan adamlardan birinin ayağa kalkarak gruptan ayrıldığını gördü.

“Sürtük,” diye söylendi Combes arkasından. Kennedy'nin tepesi fena halde atmıştı, fakat hepsinin duyabileceği şekilde güldü giderken.

2

Otomobili Harper kullanıyordu ve hafif bir yaz yağmuru atıştırıyordu. Kennedy dosyayı gözden geçirdi. Bu yalnızca bir dakikasını aldı.

“Buna göz atma fırsatı buldun mu?” diye sordu Harper’a, Victoria Caddesi’ne sapıp trafiğe girerlerken.

Dedektif gözlerini kırpıştırdı, fakat bir süre cevap vermedi. Chris Harper, 28 yaşında, Camden Harekât Projesi, St. John’s Wood ve SCD’nin¹ Suç Akademisi’nden; Kennedy onu Summerhill’in bürosuyla cadı kazanı arasındaki birkaç dakikada bölümün veritabanında araştırmıştı. Bir depo yangınıyla ilişkili bir cesaret takdirnamesi ve daha kıdemli bir memurla belirtilmeyen kişisel bir nedenle girmiş olduğu bir tartışmaya ilişkin düzeltilmiş bir kırmızı etiket dışında pek bir şey yoktu. Ve sorun her ne idiye herhangi bir şikâyet işlemi başlatılmadan çözülmüştü.

Harper açık renk saçlı, incecik bir adamdı ve yüzündeki hafif asimetri, onun karşısındakinden çekiniyor veya imalı bir göz işaretiyle dostluk gösteriyor gibi görünmesine yol açıyordu. Kennedy onunla uzun zaman önce bir yerde karşılaşmış olabileceğini düşündü, fakat öyle olsa bile çok kısa sürmüş olmalıydı ve iyi ya da kötü, herhangi bir izlenim bırakmamıştı.

“Hepsini okuyamadım,” diye itiraf etti Harper sonunda. “Bu vakada görevlendirildiğimi daha bir saat önce öğrendim. Dosyayı gözden geçirecektim, fakat sonra sen çıkageldin ve şu ölü fare kabaresini sahneledin, sonra da yola çıktık zaten.” Kennedy onu bir an süzdü, Harper fark etmemiş gibi davrandı. “Özet sayfasını okudum,” dedi. “İlk olay yeri raporunun sayfalarına hızla göz atabildim. Hepsi bu.”

“O zaman kaçırdığın tek şey otopsi sonucu,” diye homurdandı Kennedy. “Olay yerinde bütün polisiye işler tamamlanmıştı. Takıldığın bir şey var mı?”

Harper başını salladı. “Pek fazla değil,” diye itiraf etti. Arabayı yavaşlattı. Parlamento Caddesi’nin baş tarafında sıkışmış olan bir araç kuyruğuna girmişlerdi, yol çalışması nedeniyle cadde bir şeride indirilmişti. Siren kullanmanın

1. Specialist Crime Directorate: Londra Metropolitan Polis Servisi’nin ana dallarından biri. (Y.N.)

bir anlamı yoktu, çünkü kimse yerinden kımlıdayamıyordu. Dur kalk yaparak bir yayadan daha yavaş ilerliyorlardı.

“Ölen adam bir öğretmendi,” dedi Kennedy. “Bir üniversite profesörü aslında, Prince Regent Koleji’nde. Stuart Barlow. Elli yedi yaşında. İşyeri, kolejin Fitzroy Caddesi’ndeki Tarih Bölümü ek binası; orada ölmüş. Bir merdivenden düşmüş ve boynu kırılmış.”

“Doğru.” Harper her şeyi hatırlıyormuş gibi başını salladı.

“Şimdi otopsinin, durumun böyle olmadığını ifade ediyor olması dışında,” diye devam etti Kennedy. “Adam merdivenin alt ucunda yatıyormuş ve o yüzden de bu mantıklı bir açıklama gibi görünmüş. Tökezlemiş ve kötü bir şekilde düşmüş gibi görünüyormuş, boynu kırılmış ve kafatasının sol tarafına sert bir cisimle darbe geldiği saptanmış. Evrak çantası yanındaymış. Hemen yanında açık ve içindekiler yere saçılmış olarak yerde duruyormuş, ki bu akla her zaman aynı şeyi getirir. Akşam olunca eve gitmek üzere eşyalarını toplamış, merdivenin başına gelmiş ve tökezlemiş. Ceset gece 09.00’u biraz geçte bulunmuş, belki de Barlow’un normal olarak kart bastığı saat-ten bir saat sonra.”

“Akla yakın gibi duruyor,” dedi Harper. Trafikte birkaç metre ilerleyip tekrar duruncaya kadar bir süre sessiz kaldı. “Ne yani? Ölüm nedeni boyun kırılması değil mi?”

“Hayır, öyle,” dedi Kennedy. “Ama sorun şu ki, olması gerektiği gibi kırılmamış. Boğaz kaslarındaki hasar bir döndürme etkisi ile uyumlu, düzlemsel bir etkiyle değil.”

“Döndürme etkisi. Yani boynu çevrilmiş gibi mi?”

“Aynen. Boynu çevrilmiş gibi. Ve bu bir miktar kasıtlı çaba gerektirir. Merdivenlerden düşmekle olmaz. Tamam, bir yere sert bir şekilde çarpmakla boyun aniden dönebilir, fakat yine de yumuşak doku travmasının büyük bölümünün doğrusal olmasını beklersin; hasarlı kas ve dış yarının şekli, darbenin açısını gösterir.”

Tatmin edici olmaktan uzak az sayıdaki sayfayı hızla çevirip otopside sonraki en rahatsız edici bölüme geldi.

ONLAR

Arizona çöllerinde, nedeni hiçbir şekilde anlaşılamayan korkunç bir uçak kazası.

Londra'da, arka arkaya kazaya kurban giden bir grup tarihçi.

On üç yıl önce, üç çocuğuyla birlikte sırta kadem basan bir kadın...

İncillerden biri olduğu varsayılan bir elyazması, tarihöncesinden bir kavime ait bir hançer ve olay yerinde görülseler de, kimlikleri, nereden geldikleri bir türlü tespit edilemeyen insanlar...

Onlar... ayak izlerini kumla örtüyor.

Ve sadece gerektiği zaman saklandıkları yerden çıkıyorlar.

Sırrı öğrenenleri öldürmek için...

Sır, yalnızca onlara verildi,

Âdemoğlu asla bilmeyecek.

Zamanı gelinceye dek...

X-men ve *Fantastic Four* gibi kült çizgi romanların başyazarı, bu kez Adam Blake takma adıyla okurların karşısına çıkıyor.

İsa'nın ölümüyle ilgili bildiğiniz her şey..
bir yalan!

ISBN 978-975-07-1423-8

9 789750 714238